

Стронг Джеремі

(18 листопада 1949, Лондон, Англія)

Джеремі Стронг – чільний представник сучасної англійської літератури, зокрема він добре відомий як автор численних книжок для дітей та юнацтва. Його творам властивий своєрідний легкий стиль, лагідний гумор, зрозумілі та смішні для дітей ситуації, у які втрапляють його персонажі, та цікаві, небувалі сюжети. А додайте до цього добре серце, учительську любов до дітей та активну організацію та участь у багатьох літературних подіях для молодих читачів та письменників, і ви отримаєте одного з найулюбленіших дитячих письменників Великобританії. Перш ніж стати письменником Джеремі Стронг працював пекарем і начиняв близько 1000 пиріжків джемом щоночі. Після закінчення Йоркського університету працював вчителем початкової школи. В 1991 покинув викладання і повністю присвятив себе письменництву. В Україні перекладами його творів з 2005 року опікується львівське Видавництво Старого Лева, що спеціалізується на дитячій літературі

Українські видання:

- «Ракета на чотирьох лапах»
- «Мій тато і зелений алігатор»

- «Гармидер у школі»
- «Знамениті сіднички мого братика»
- «Кімнатні пірати»
- «Знайомтесь: Фараон!»
- «Розшукується Ракета на 4-х лапах!»
- «Вікінг у моєму ліжку»

Гармидер у школі

http://bcschoollib12.at.ua/11111111/garmider_u_shkoli-dzheremi_strong.pdf

Мій тато і зелений алігатор та інші історії (фрагмент)

<https://play.google.com/books/reader?id=RUA0CgAAQBAJ&printsec=frontcover&output=reader&hl=uk&pg=GBS.PA41>

РАКЕТА НА ЧОТИРЬОХ ЛАПАХ

(скорочено)

Стрілка – це собака, в якій усе змішалось. Це поєднання вихору, хорта і спортивного Феррарі.

Ніхто в нашій родині не любить з нею гуляти і нічого дивного в цьому немає. Стрілці плюнути обігнати торпеду. Не встигнеш мигнути, а вона вже розігнала до ста на годину. Тільки-но роззявив рота, щоб гукнути: «Стрілко!», – а вона щезла ген за сараєм.

Тато навідріз відмовляється гуляти з нею. «Мене болить поперек унизу», – зазвичай каже тато, а я не розумію, чому це заважає гуляти. Я також удався до подібної тактики. «У мене поперек угорі», – поскаржився я. Мама так холодно зиркнула в мій бік жбурнула повід. Вона теж ладна піти на все, аби лиш уникнути прогулянок зі Стрілкою. З цього, власне, все і почалося. Такі шалені великодні канікули, які я пережив, годі собі уявити.

– Треворе ... – покликкала мене мама одного ранку на початку канікул, усміхнувшись якомога лагідніше і невинніше. – Треве...(я мав би здогадатися, що вона щось задумала)...Треворе... я дам тобі тридцять фунтів, якщо на канікулах ти щодня гулятимеш зі Стрілкою.

Тридцять фунтів! Можете уявити, як я вирячив очі. Ще трохи, й мусив би запихати їх назад до орбіт. Я був такий ошелешений, що мені й на думку не спало, що мама фактично пропонує мені справжнісінького хабара!

– Зараз великодні канікули, – вела вона далі, вилазячи на гімнастичний велосипед і натягуючи на чоло рожеву пов'язку від поту. – Тобі все одно нема чим зайнятися.

– Тридцять фунтів? – перепитав я. – Гуляти з нею щодня протягом двох тижнів? Мама кивнула головою і почала крутити педалі. Я сів і замислився. Тридцять фунтів – це ж купа грошей! Їх можна витратити на безліч речей.

З іншого боку – і це було серйозним недоліком – я мав би гуляти зі Стрілкою. Якби оце на вулиці до нас хтось підійшов і запитав: «Агов! Які жахливі тортури ви можете собі уявити?», – ви б, напевно, згадали про підсмажування живцем на олії, або про необхідність дивитися з татом телевізійний турнір із гольфу, або навіть про математику – а це для мене один із найгірших кошмарів. Але я, без сумніву, відразу б відповів: «Гуляти зі Стрілкою». Тому це рішення було для мене дуже просте.

Я став себе розраджувати, що мусить таки існувати якийсь спосіб приборкати Стрілку. Зрештою, вона ж усього лише собака. Люди розумніші за тварин. У людей більший мозок. Людина – цар природи!

Здається, саме цієї миті, коли я над цим замислився, Стрілка, як міні-метеорит, прожогом вилетіла з кухні й гепнулася просто мені на коліна. Ми вдвох бебехнулися на підлогу, тобто я розпластався на підлозі, а вона задоволено всілася мені на груди.

Мама собі й далі крутила педалі. Знала, мабуть, що я піддамся.

– Я згоден, підтвердив я.

Мама якось дивно пискнула, при цьому одна ступня її зіскочила з педалі. Чомусь видавалося, ніби вона задоволена собою ще більше за Стрілку.

– А чи можу я взяти частину грошей зараз? – поцікавився я (Бачите? Я не такий дурний).

– Звичайно, ні. (Мамі також не бракує клепки).

– Може половину зараз, а другу – наприкінці?

Мама не зупинялася.

– Я дам тобі гроші, коли виконаєш роботу в кінці канікул.

Ось і все. Я погодився щодня протягом двох тижнів гуляти з собакою, і це виявилось лише одним із моїх нещастя під час тих канікул. Мабуть, я зовсім з'їхав з глузду.

Просто я не знати скільки часу намагався придумати, що ж мені робити з тією собацюрою. Я задавав собі запитання: що Стрілці вдається найкраще?

На це було кілька відповідей:

1. Поводитися по-свинськи.
2. Рити у дворі глибоченні ями.
3. Смердіти.

Але я вважав, що справді неперевершеною вона була лише в одному – у швидкості. Стрілка була ракетою на чотирьох лапах. Можливо, я зміг би скористатися її фантастичною швидкістю у власних інтересах. І саме тоді я згадав про свої ролики.

Я вже місяцями їх не надягав (навіть не бачив місяцями). Але ж тепер мені було би достатньо тримати Стрілку за повід, і вона б собі гасала скрізь, а я б на дурняка катався. Мусите визнати, що це була шикарна ідея. Та мама з татом сприйняли її скептично.

– Знаю я твої чудові ідеї, Треворе, – озвався тато. – Нічого з них не виходить.

– Ще й як виходить, – заперечив я.

– Згадай, що сталося, коли ти вирішив побудувати в спальні боксерський майданчик.

І як це батькам завжди вдається вплітати у звичайнісінькі розмови натяки на ваші

найприкріші невдачі, га? Я відчув, що червонію як рак.

– Це не моя вина. Я хотів тільки причепити до стелі мотузку. А звідки мені було знати, що вся штукатурка обсиплеться?

Я вирішив довести, що вони помилялися. Організував ретельні дослідження нутра моєї шафи і врешті-решт розшукав там пару своїх роликів. Крутнув коліщатками, і вони задоволено відгукнулися: «Ш – ш – ш – ш – шик...» Хіба ж міг провалитися такий план?

Я прив'язав Стрілку до стовпчика воріт і натягнув ролики. Тоді обережно відв'язав шворку, обкрутив нею зап'ясток руки і присів навпочіпки.

– Ну, Стрілко... марш!

Її і не треба було заохочувати. Вона шалено замолотила, як у мультиках, передніми лапами, і ми рвонули з місця. Стрілчині вуха так залопотіли, наче потрапили в струмені з сопла реактивного літака. Я був просто вражений її міццю і швидкістю. Навіть те, що вона волочила мене за собою, не завадило їй стрімко сягнути мало не надзвукової швидкості. Її лапи барабанили по хіднику, ми мчали, а вона щасливо гавкала. Їй це подобалося. Я ж тільки тримався за шворку і відчував, як вітер свище у вухах.

Чудовим стилем ми стрімко завернули за ріг, і Стрілка помчала центральною дорогою в напрямку вуличного ринку. Мабуть, уже варто було б хоч трохи загальмувати, але ж я, звісно, не мав жоднісіньких гальм, а собака – тим паче. Стрілка тим часом увімкнула турбореактивний режим, і годі було вже її спинити. На цій максимальній швидкості ми й влетіли на ринок, розкидаючи навсібіч покупців. Шаленими зигзагоподібними віражами ми прорізали спантеличену юрбу, а я лишень відчайдушно стискав повід. Це все, що я міг зробити, аби втриматися на ногах.

Раптом Стрілка різко відсахнулася вбік, уникаючи зіткнення з якоюсь ошелешеною панею. Зберігаючи рівновагу, я махнув рукою і випадково зачепив торбину цієї пані.

– Рятуйте! Злодії! Тримайте хлопця! Він украв мою торбинку!

Миттєво за мною кинувся весь ринок, а я навіть не міг зупинитися й усе пояснити. Стрілка не тямилася від радості. Вона страшенно любила погоні. Не дбає навіть, чи це вона за кимось женеться, чи ловлять її саму. Ми з вереском робили такі стрімкі повороти, що з моїх роликів почав куритися дим. Ми зачіпали стійки, перевертаючи їх і розкидаючи навсібіч товари, зіштовхувалися з людьми і відскакували від них, а юрба за нашими спинами ставала дедалі більшою і галасливішою.

– Тримайте хлопця!

– Він украв стару пані тієї торбинки...тобто стару торбинку тієї пані!

– Ловіть крадія торбинок!

Стрілка так стрімко шугнула за ріг, що впала й покотилася, а мене, звісно, понесло далі – і я стрімголов влетів прямо в стояк з розвішаним одягом. Не встиг я й опам'ятатися, як мене підхопила розлючена юрба. Тепер я тримав у руці не лише торбинку старої пані – з мого плеча недбало звисала якась шикарна літня суконка

з квітчастим візерунком.

Одним словом, нас зі Стрілкою відвели до поліції. Вона собі чемно сиділа у куточку з невинним виглядом, а мене мало не заарештували. І що найгірше, дільничним поліцаєм виявився сержант Смаг. Він мешкає на нашій вулиці і має трьох ельзаських вівчарок. (Як на мене, то й пів такої вівчарки було б забагато, але щоб мати трьох!).

Сержант Смаг зателефонував додому, і за нами прийшов тато. Він не особливо тішився, і не лише тому, що йому не дали гарненько подрімати на дивані. Торік улітку тато підловив сержанта Смага на шахруванні під час гри у гольф, і відтоді вони постійно воювали між собою.

Я пояснив, що все сталося випадково. Це Стрілка винна.

Сержант Смаг закотив очі до стелі.

– Аякже, з натугою вимовив він. – Як це я не здогадався. Це зробила собака. Це вона вкрала торбинку.

– Я не це мав на увазі, – заперечив я і спробував пояснити все про ролики, про те, як нас понесло й таке інше. Сержант Смаг загігикав – знаєте, щось таке подібне до «ги – ги – ги, невже ти думаєш, що я в це повірю!

– Це ж очевидно, містере Смаг, що Тревор каже правду, – втрутився він. – Він би й не міг такого вигадати. Це все через собаку. Вона завжди таке виробляє.

Поліцай зиркнув на Стрілку, котра й далі сиділа, наче янгол.

– Сержант Смаг, з вашого дозволу, а не містер, – виправив він. – Не треба перекладати провину на бідолашного песика.

Цієї миті «бідолашний песик» раптом ожив. Стрілка підскочила, прожогом перетнула кімнату, а тоді вистригнула на стіл сержанта (розкидавши там усе впереміш) і радісно скочила татові на коліна, не зважаючи на те, що він стояв. Вони удвох гепнулися на підлогу, і Стрілка почала ретельно вилизувати татові вуха.

– Навіщо вона це зробила? – здивувався сержант Смаг.

– Поняття не маю, – озвався з підлоги тато. – Я казав – вона завжди таке виробляє.

Сержант Смаг насупився й похитав головою.

– Ваш песик хворий наголову. Його треба відвести до собачого психіатра. – І він відпустив нас додому.

Не буду вам перелічувати всього, що висловив мені дорогою тато, але більшість його побажань несла в собі загрозу негайної смерті. Отож, мій перший план закінчився цілковитим провалом. Мабуть, настав час викликати підмогу. Я вирішив відвідати мою найкращу приятельку Тіну.

3

Знаю, що ви подумали. ВІН ПРИЯТИЛЮЄ З ДІВЧИНОЮ! Я вже звик до підколок. «Тревор ходить з дівчиною», «Тревор закохався». «Коли в тебе весілля, Треворе?» Я вже всього наслухався.

Спочатку я страшенно дратувався, але тато мене заспокоїв, мовляв, якщо це неправда, то не звертай уваги, а ті, хто насміхаються, або тупі як двері й нічого не

розуміють, або просто заздять.

Ми товаришували з Тіною, відколи пішли до школи й виявили, що народилися того ж самого дня. Якось ми навіть разом відсвяткували день народження. Тіна вища за мене. Я трохи нижчий і щупліший. Мої ноги худючі й кістляві. Іноді, дивлячись на них у ванні, я взагалі дивуюся як вони мене носять цілісінький день. Тіна міцніша. Якось ми бавилися в боротьбу індіанського стилю. Не будемо казати, хто переміг. У неї море веснянок, які їй не подобаються. Не питайте чому.

Тіна також має пса. Йог кличуть Мишкою. Це задля сміху, бо Мишка – сенбернар...знаєте, мабуть, цю породу псів, які нагадують шотландського поні, що лупнувсь головою об цегляну стіну і розчавив собі мордюку.

Мишку добре видресировували. Коли Тіна каже: «Принеси!», він сидить. Коли Тіна каже: «Біжи!», – він сидить. Навіть якби Тіна крикнула: «Знежирений на 99% йогурт», Мишка би не ворухнувся. Порівняно зі Стрілкою, він страшенно розумний. Я подумав, що Тіна могла б допомогти, і вирішив привести до неї Стрілку.

Я не відразу знайшов Стрілку. Вона звила собі гніздечко під моєю ковдрою.

Запхнула туди джемпер, дві пари штанів, шкарпетку, футбольну бутсу, півпачки чіпсів і недогризок старого яблука. Дякую тобі, Стрілко! Я причепив їй до нашійника шворку, і ми рушили геть.

Ви ще ніколи не бачили як нам гуляється зі Стрілкою? Це взагалі не прогулянка. Скоріше серія раптових сіпань і ривків. Ми не вписалися в три вуличні ліхтарі, відвідали позапланово чотири сусідські двори, зробили підкоп під чиєсь припарковане авто, щоб дістати смачнющий пакет від чіпсів тижневої давності, а тоді влаштували міні-каруселі довкола ошелешеної жінки з продуктовою торбою на коліщатках.

Коли ми дісталися Тіниного дому, вона вже стояла на порозі, відчинивши вхідні двері.

– Я здогадалася, що це ти, коли почула, як верещить ота пані, – сказала вона. – Заходьте й ховайтеся.

– Стрілка й без того вже затигла мене у будинок. Мишка, мабуть, її найкращий приятель. (Цікаво, чому ніхто не жартує, що й вони теж закохалися).

Я розповів Тіні про 30 фунтів.

– Класно! – зраділа вона. – А чого тоді ти такий нещасний?

– Слухай, ти знаєш, яка Стрілка!

– Звичайно, знаю, але ж її можна приборкати. Я допомагала татові дресировувати Мишку, і ми не мали з ним жодних проблем. Я впевнена, що ми зможемо приборкати Стрілку, і тоді з нею запросто можна буде гуляти. Вважай, що гроші ці наші! Відразу й почнемо. Ходімо на вигін за містом.

Мушу визнати, що Тіна – справжній ОРГАНІЗАТОР. (Та ви вже й самі, мабуть, до цього додумали). Вона любить вирішувати, що треба робити і коли. А понад усе вона любить вирішувати, що кому робити в один і той же час. Коли вона виросте, стане, мабуть, бізнес-менеджером або прем'єр-міністром.

Я нічого не маю проти того, щоб час від часу мене хтось організовував – тоді не треба приймати власних рішень. Отож ми вирушили в поле. Мишка неквапом

тупотів побіч Тіни, а Стрілка тим часом намагалася вирвати мені з суглобів руки. Я відчув велике полегшення, коли ми нарешті дісталися поля, і я зміг зняти з неї шворку.

Ш – Ш – Ш – У – У – У Р – Х –Х – Х !!! Це птаха? Чи літак? Ні, це Стрілка – ракета на чотирьох лапах, що подорожує зі швидкістю світла. Вона миттєво щезла у височенній траві, залишивши по собі лише хмарку куряви. Іноді то тут, то там вигулькувала її голова, щоб потім знову зникнути. Мишка пересувався полем повільно, немов пухнастий бульдозер.

Ми з Тіною поволі ступали краєчком поля. Не було жодного сенсу наздоганяти Стрілку – вона була набагато хуткіша. Знову і знову вона кулею вилітала з трави і приносилася повз нас, намагаючись збити з ніг, а тоді пірнала кудись углиб заростів. Кілька разів я робив спроби її впіймати, але з таким самим успіхом можна було ловити гарматне ядро.

Щоразу, коли Стрілка пролітала повз нас, Тіна якомога грізніше кричала: «Сядь!» Мишка негайно гепався на свій широкий зад, а Стрілка миттю кудись зникала.

Ми зупинилися, підійшовши до старого бляшаного корита.

Колись на полі паслися коні і пили з нього воду. Воно було на три четверті заповнене застоюною дощовою водою. Я присів на краєчок заіржавілого корита й похмуро глянув на поле.

– Мені це доведеться робити щодня впродовж двох тижнів, – бурмотів я. – Може, краще відразу втопитися.

Тіна взяла якийсь патик і стала розбовтувати темну воду.

– Я би тут не топилася. Гидота. – На поверхні почали тріскати смердючі бульбашки. І в глиб пінистої води ковзнуло кілька величеньких водяних слимаків.

– Та й узагалі, Треворе, ти надто легко здаєшся. То в тебе повно чудових задумів, а то вже ти похнюпив носа й ходиш як тінь. Я ж тобі сказала, що ми приборкаємо Стрілку.

Саме цієї миті, ніби мені замало було прикрощів, перед нами вигулькнула велика жирна пика Чарлі Смага.

4

Ви правильно вгадали. Чарлі Смаг – це син сержанта Смага, і це справжня потвора. Я завжди наштовхувався на нього і на трьох вівчарок його тата – точніше, це Чарлі завжди навмисне наштовхується на мене. Йому тринадцять, і він здоровило. Він має великі і довжелезні граблі, як у Кінг-Конга, прищаву мордюку і малесенькі свинячі очка. Здаєте ті малюнки з книжок про неандертальців? Ось так і він виглядає. Чарлі любить чіплятися до інших, особливо до тих, хто менший за нього. Ми з Тіною належимо якраз до цієї найлегшої категорії.

– Ну хіба ж це не парочка закоханих голубочків? – почав він глузувати.

– І зовсім ні, огризнулася Тіна.

– Прийшли на цьомки-бомки? – вишкірився він.

– Заткнися, – гаркнула вона. (Я б не наважився так розмовляти з Чарлі!)

– А що ж ви тоді тут робите? – домагався він.

Тут нас вкотре потішила своєю присутністю Стрілка, промчавши неподалік з потрібною швидкістю звуку, а тоді вчинила бомбардувальний наліт на якусь заячу нору.

– Якщо тобі вже так цікаво, – втрутився я у відчайдушній спробі довести, що між нами з Тіною нічого не відбулося, – то ми тут дресируємо мою собаку.

Чи я вам казав, що Чарлі Смаг, коли сміється, нагадує астматичного осла? Мені здавалося, що це гіготіння ніколи не зупиниться.

– Дресируєте цю собаку? – реготав він. – Та ж ця собака не піддається дресурі!

– Ще й як піддається, – заперечила Тіна. – Запросто.

Обличчя Чарлі викривилося зневажливою посмішкою. Він мені страшенно нагадав Квазімодо, хоч я йому про це не сказав. А тоді він узяв і вимовив слова, які завдали мені на цих канікулах стільки прикрощів.

– Можу закластися, що ви цього не зробите.

– Зробимо! – крикнула Тіна.

У мене в животі все якось химерно обірвалося, немовби я відчув, що нас чекає попереду, але було вже надто пізно щось міняти.

– Гаразд... то закладаємось, – Чарлі мав вельми задоволений вигляд.

– На що відважно поцікавилася Тіна.

Чарлі взяв у Тіни патик і провів ним по бруднющому дну старої бляшаної ванни. На нього начепилася ціла купа чорно-зелених слизьких водоростей. З дна піднялося ще кілька бульбашок, які луснули і наповнили повітря своїм огидним смородом. Чарлі засміявся. Він навис над нами з кровожерливим блиском очей і помахав перед нашими обличчями мокрим патиком.

– Якщо не приборкаєте Стрілку до кінця канікул, мусите скупатися... ось тут!

Ми з Тіною були надто приголомшені, нажахані і спантеличені, аби здобутися бодай на слово. Ми лише збентежено дивилися на Чарлі. Він, звичайно ж, був страшенно втішений, але цього йому було мало.

– І ще мусите помити собі голови, обоє.

Я розгублено дивився на іржаво-жовту піну на поверхні корита. Мене почало нудити, але Тіна вихопила у Чарлі свій патик і замахала ним перед його носом.

– Не забудь, що це й тебе стосується, – крикнула вона. – Якщо ми приборкаємо Стрілку, ти сам тут мусиш скупатися.

Чарлі знизав плечима.

– Нема питань. Вам її ніколи не приборкати. Я вже не годе дочекатися! – Він крутнувся на підборах. – А тепер можете займатися своїми цьомками, – додав він, голосно регочучи, рушив геть.

Десь у даліні я побачив маленьку чорну голівку з вухами, що тріпотіли на вітру.

Це Стрілка наближалася до Чарлі зі швидкістю ракетного снаряду. Я штурхнув Тіну й почав рахувати.

– П'ять, чотири, три, два, один...

Пролунав дуже приємний для вуха вереск, і Чарлі раптово зник з наших очей. За кілька секунд він важко звівся на ноги, розмахуючи кулаком. Ми були надто далеко, щоб почути все, що він вигукував. Можете самі напружити свою уяву.

Чарлі пошкандибав далі, а я важко-важко зітхнув.

– Слухай, давай-но якнайшвидше знайдемо Стрілку й негайно почнемо її дресировати. Ми тепер через тебе влізли у справжню халепу.

– Через мене?! Мені це подобається! Я пропоную допомогу, а мене ще й у всьому звинувачують. Ми разом у це влізли, – Тіна несподівано захихотіла й розбовтала темну воду. – Дякувати Богу, що ми у це влізли разом, – додала вона.

– Га – га – га. – І як вона могла так жартувати?

– Ще не пора купатися, – бадьоро мовила Тіна. – Ти надто легко здаєшся. Ми приборкаємо собаку, Треворе, дістанемо тридцять фунтів і ще побачимо, як Чарлі Смаг сидітиме в цьому кориті, миючи своє масне волосся. Ходімо.

Що мені ще залишалося робити?

5

Тіні, мабуть, здавалося, що дресировати псів страшенно легко.

– Це стосується будь – якої тварини, – заявила вона. – Тато навчив мене спеціальної техніки. Вона називається «Модифікація поведінки...»

Мушу зізнатися, що це справило на мене неабияке враження. Тіна мала такий вигляд, ніби знала, про що говорить. Хоч Тіна завжди має вигляд, ніби знає, про що говорить. Я мав би сумніватися, але натомість я слухав її і гадав, що ми запросто досягнемо успіху зі Стрілкою.

Виявилось, що дивовижна Тінина техніка щодо приборкання псів полягала у використанні цілої пачки собачих галет з метою підкупу Стрілки. Коли Тіна перестала кричати й розмахувати руками, не залишилося вже жодного шматочка галет, а Стрілка так і не присіла, не підкорилася й не зупинилася бодай на мить. Властиво, вона взагалі нічого не зробила, лише стала такою товстою, що її живіт роздувся, мов повітряна куля.

Мама також була не надто втішена, коли виявила, що за один вечір було зжерто цілісіньку пачку собачих галет.

Наші герої перепробували безліч технік дресування собак, але Стрілка не хотіла сприймати жодної з них, навіть спеціальної техніки «Модифікація поведінки», яку пропонувала Тіна. Не допомагало нічого. Так, мобільний телефон тата, що його прив'язали Стрілці на шию, вона швидко розтрощила. Від батькового гніву Тревора врятувало тільки те, що телефон мав страховку.

А коли Тревор із Тіною споглядали у бінокль за Стрілкою, то ненароком побачили, що Чарлі доливає якоїсь гідоти до корита, з якого колись пили коні і де в разі програшу мали скупатися Тревор і Тіна.

В подальшому Тревор мав нагоду випробувати на собі неперевершену силу ельзаських вівчарок, про що сам сказав: «Перша вівчарка крутонула мною, наче дзиґою, друга жбурнула мене назад у кропиву, а третя просто протупотіла моїми грудьми, наче на її шляху, як у казці, виник чарівний і такий потрібний місточок». Пізніше черга щодо випробування ельзаськими вівчарками перейшла до Стрілки. Коли вівчарки напали на Стрілку, та з переляку заскочила до будинку сержанта

Смага і дуже перелякала його дружину. Потім знову був відділок поліції і нарікання на Стрілку, випробовування нервів батька Тревора... Пізніше у Тревора виникла ідея: прив'язати мисочку з їжею до велосипеда і таким чином навчити Стрілку бути слухняною. Ця видумка також не дала результату. Вівчарки знову налякали Стрілку, а та з великого переляку вскочила у машину сержанта Смага, який на той час нагодився на дорозі. Сержант не впорався з керуванням – і знову аварія, поліцейський відділок, знову з'ясування стосунків батька і сержанта Смага. Далі із Тремором відбулись нові пригоди. До містечка прибув новий шеф поліції Бофінгтон – Ор із дружиною і донькою Меліндою. У Мелінди був жирненький песик Роксик, що зблизило Тревора і доньку поліцейського шефа. Стрілка зіпсувала дружбу Тревора і Мелінди. За своєю звичкою собачка гепнулася Мелінді на коліна, кинула її на землю, донька поліцейського порвала дорогі джинси, а тому дружбі настав кінець. Із часом Мелінда подружилася з Чарлі. Та все-таки Стрілка виявилася розумницею, про що засвідчив конкурс собак у містечку...

12

Почався конкурс!

Я опустився на землю, притулившись спиною до стенда зі Стрілкою, і дивився, як Б – О [Бофінгтон – Ор] подався дерев'яною ходюю геть. Мій мозок заціпенів. Він ледве сприймав той гамір, що долинав з арени, підсилений системою гучномовців. Там саме вручали призи за найбільш доглянутого пса. Лунали підбадьорливі вигуки на честь тих конкурсантів, що посіли третє і друге місця, а тоді, звісно, найгучніше привітали переможницю, Тіну.

Смішно, але я відчув за неї втіху і гордість. Принаймні хоч Мишка досяг класного результату, але тільки тому, що Тіна так добре його доглядала. Тіна якраз дякувала суддів за приз.

– Це фантастика... майже найкращий день мого життя, – лунав у гучномовцях її голос. – Але не зовсім, бо саме цієї миті там, за лаштунками, коїться жахлива наруга над справедливістю. Одну собаку, Стрілку, дискваліфікували з конкурсу на спритність за те, що вона нібито покусала шефа поліції. Але я там була і знаю, що шефа поліції покусала зовсім не Стрілка. Це зробила собака поліцейського, а саме одна з ельзаських вівчарок сержанта Смага.

Хтось у юрбі захихотів, але Тіна спокійно вела далі.

– Пан Бофінгтон – Ор сказав, щоб я це довела. Ну, що ж, я можу. Стрілка набагато менша за поліцейську вівчарку. Вона має вужчу щелепу, а між її зубами значно менші проміжки. Якщо тут є якийсь ветеринар, достатньо буде зміряти Стрілчин прикус, а тоді порівняти його зі слідами зубів на сидниці пана Бофінгтона – Ора. Юрба загуділа. Усі гадали, що це кумедно і що з Тіниного боку було вельми відважно заявити про це. Люди почали шукати ветеринара, й невдовзі знайшли одного. Тоді всі почали кликати поліцейського інспектора, й тут він нічим не міг собі зарадити. Він пішов разом з ветеринаром до спеціального місця. Усі довго чекали, поки там робилися необхідні виміри, а тоді ... ну, ви й так, мабуть,

здогадалися, що трапилося. Стрілку виправдали! Б – О не залишилося нічого іншого, як визнати, що він помилився і що його покусала собака поліцейського. Юрба почала галасувати. Усі просто подуріли. Я також дурів там, за лаштунками! Я схопив Стрілку, і тут розпочався конкурс на спритність.

Стрілка виступила краще, ніж я сподівався. Вона гасала вгору і вниз гойдалкою. Вона стрибнула крізь обруч і прослизнула тунелем. Ну, треба зізнатися, що вона зробила це не з того боку й отримала за це штрафні бали, але я був захоплений, що вона взагалі з цим упоралася. Вона раптом зупинилася перед смертельною стіною і лиш тоді, коли Тіна почала імітувати з краю арени білку, Стрілка нарешті збагнула про що йдеться, й одним гігантським стрибком подолала стіну. Тут юрба підбадьорливо заревіла, а я відчув велику втіху. Усім явно сподобалася ця собака, що докладала таких великих зусиль.

Тоді настала черга слалому. Ой, людоньки. Вісім огороджувальних сигнальних конусів стояли вишикувані в лінію, а Стрілці треба було їх всіх оббігти. Ну, ви ж пам'ятаєте, що сталося тоді, коли Стрілка вперше намагалася це виконати на старому футбольному полі, з тими шинами, що ми їх з Тіною для неї розклали. Пам'ятаєте, що вона тоді зробила?

Цього разу вона продемонструвала щось подібне. Стрілка кинулася до першого конуса, штурхнула його так, що той полетів шкереберть, тоді погналася за ним і кілька разів укусила. Це саме вона повторила з другим конусом. На третій конус вона з розгону стрибнула і розчавила його. Четвертий вона спробувала забити в уявні ворота. Тоді надзюркала на п'ятий, від чого юрба істерично зареготала, після чого сіла на землю й почала себе облизувати. Кінець виставі.

Я вже не пригадую, скільки штрафних балів отримала вона за це, то я й не мав багато часу над цим замислюватися, бо наступною учасницею була ельзаська вівчарка № 3, яку виводив на арену сержант Смаг.

Собака була просто досконалою. Це була чудово вишколена поліцейська собака, і що то було за видовище, овва! Вона бігала, кружляла і стрибала так, неначе роками тільки й цим займалася. Їй не присудили жоднісінького штрафного бала. Я стояв збоку разом зі Стрілкою та іншими учасниками, спостерігав за цим бездоганим виконанням, а моє серце падало дедалі нижче, нижче, нижче, прямісінько на дно того корита для коней. Нам з Тіною тепер його ніяк не уникнути. Смаг і Бофік – Сметоносна Шавка перемогли.

Ельзаській вівчарці № 3 залишилося тільки виконати слалом.

Сержант Смаг забрав руку з її ошийника, і вівчарка заходилася петляти довкола конусів у вишуканому стилі. Перший конус, другий, третій, четвертий, п'ятий, і раптом собака завмерла на місці. Вона подріботіла назад до п'ятого конуса й почала підозріло його обнюхувати.

Це був той конус, на який напісяла Стрілка. Знаєте, як то буває з собаками! Вівчарка № 3 усе нюхала й нюхала, кружляла довкола і кружляла, а тоді, нехай йому грець, задерла лапу й почала шалено дзюрити там, де щойно це зробила Стрілка! Юрба знову покотилася з реготу, а вівчарка № 3, замість продовжувати виступ, стала роззиратися довкола арени. Вона знала, що Стрілка має бути десь

неподалік. Вони зауважили одна одну, і вівчарка зірвалася з місця, мов ракета, люто гавкаючи і прямуючи навпростець до Стрілки.

Стрілка не марнувала часу, коли на неї почав насуватися цей ельзаський танк. Ви вже, звичайно, знаєте, що Стрілка вміє швидко бігати, причому дуже швидко. А повороти вона робить настільки вправно, неначе вродилася автогонщицею. Вона помчала довкола арени, рятуючись від ельзаської вівчарки, проскочила тунель, перестрибнула стіну. Оббігла всі конуси, пронеслася вгору і вниз гойдалкою, і з кожним колом до цієї погоні долучалося дедалі більше псів.

За кілька секунд уся арена аж кишіла від собак, що гавкотили, дзявкотили й ганялися одна за одною, самі за собою, а також за своїми господарями і суддями. Деякі з них застрибнули на передні ряди, і глядачі поспіхом почали лізти одне одному на спину, шукаючи порятунку. Вряди-годи собаки когось кусали, бідні жертви верещали, і минуло хвилин двадцять, аж поки все, нарешті, заспокоїлося. Коротше кажучи, Стрілка набрала стільки штрафних балів, що зайняла останнє місце. Але ельзаську вівчарку № 3, завдяки якій і зчинилася вся ця веремія, дискваліфікували й ганебно випроводили геть. Мало того, вже коли ми з Тіною радісно вітали самі себе, пролунало ще одне оголошення, цього разу стосовно поліцейської показової команди на мотоциклах.

– На жаль, показовий виступ не відбудеться в зв'язку з захворюванням одного з членів команди. – Ми вибухнули сміхом. Захворюванням? Насправді вони мали на увазі, що певній особі аж пекла від болю сідниця!

Отож сержанта Смага аж ніяк не можна було назвати щасливим чоловіком. Зате таким чоловіком можна було назвати мене, а також мого тата і Тіну. (Ну, щоправда, Тіну також не можна було назвати щасливим чоловіком, але ж ви знаєте, що я маю на увазі).

Чарлі Смаг програв парі. Б – О був переможений. Мені важко було в це повірити. Ми з Тіною були на сьомому небі, хоч і розуміли, що аж ніяк не зможемо примусити Чарлі навіть наблизитися до корита для коней, не те що туди залізти. Нас тішило вже те, що нам самим не доведеться купатися в тій гидоті. А найкласнішим було те, що Стрілку врятовано! Чуднесенько-гарнесенько!

Минуло кілька днів після катастрофічної виставки собак, і якось ми побачили на вигоні Чарлі, що прогулювався там з Меліндою, Роксиком і трьома ельзаськими вівчарками. То була така собі нівроку зграя, а варто було вівчаркам зауважити Стрілку, як вони відразу погналися за нею. Стрілка миттєво понеслася з карколомною швидкістю в протилежний бік. Чарлі втішено загиготів, дивлячись, як женуться за нею, клацаючи щелепами, чотири величезні, дзявкотливі почвари.

– Прикро, що виставка собак закінчилася так ганебно, – якомога невинніше мовила Тіна. – Ну, що, лізеш тепер у корито?

– Ага, розігнався. Може, примусиш мене? – реготнув Чарлі. – Якби нашу собаку не дискваліфікували, ви б чорта з два виграли. – Мелінда усміхнулася й узяла його під руку.

– Слабенька підготовка, – сказав я. – Якщо треба допомогти, ми з Тіною досить добре дресируємо.

– Ну, так, аякже, – глузливо відповів Чарлі. – Ви й дохлу мишу не видресируете!
– Хочеш закластися?

Цього разу Чарлі нічого не відповів. (І слава Богу!).

Ми підійшли до корита для коней. Воно виглядало ще огидніше, ніж досі. Ми з Тіною не стрималися й захихотіли, пригадавши, з яких компонентів складався шампунь для собаки Чарлі.

– З кого це ви смієтеся? – насупився Чарлі. – З мене?

– Та що ти, Чарлі, ми й гадки такої не мали.

Він зиркнув на нас з величезною підозрою. Я помітив удалині двійко вух, що лопотіли й стрімко наближалися. Почув зрадницьке гав-гав-гавкання трьох ельзаських вівчарок. Вони й далі гналися за Стрілкою, захеканий і задиханий Роксик біг за ними слідом, і весь цей псячий ураган насувався прямісінько на нас. Бадьоро дзявкнувши, Стрілка підстрибнула високо вгору, розкішно промайнула над головою Чарлі, приземлилася з протилежного боку від корита й помчала вигоном далі. Пригналися ельзаські вівчарки й одна за одною стрибнули вслід за нею.

– ГИ-ГИ-ГИ, РЕГОТНУВ Чарлі. Зараз вони злапають твою шавку і покажуть їй де раки зимують, – тішився він, аж тут з'явився Роксик. Роксик не міг підстрибнути так добре, як інші. Він спробував це зробити, але промазав. Натомість він, немов ядро з гармати, влучив прямісінько в Мелінду. Мелінда почала падати на спину, й далі тримаючи Чарлі попід руку. Вона наштовхнулася на корито, що лежало за нею ззаду...

Уявляєте собі картину, га? Ану ж бо, розмалюйте її в своїй уяві розкішними кольорами, застосовуючи найновіші технології. Прокрутіть її в заповільненому темпі перед своїм внутрішнім зором. З'являється Роксик – великий, м'ясистий, незграбний пес породи боксерів, Гіацинт Гончак Генріхович VIII, що всією своєю вагою гупається в Меліндині груди. Мелінда відступає, спотикаючись, назад, наштовхується на краєчок корита, перечіпляється і падає туди спиною, тягнучи за собою Чарлі. Лунає могутній ПЛЮСКІТ і ХЛЮПІТ води, а трійко тіл шубовстає в корито для коней.

Коли вони зрештою випірнули на поверхню, то були чорнющі з голови до ніг, а також червонющі, сірющі, зеленющі та ще й мокрющі до самої шкіри. Їхній одяг був бруднезний. Їхня шкіра була бруднезна, а як вони смерділи, жах!

Чарлі майже не міг говорити. Майже.

– Ви! – заревів він.

– Та це не ми, Чарлі, – уточнила Тіна. – Це Роксик. – І тут, ніби на підтвердження цих слів, пригналися назад три ельзаські вівчарки, які вирішили скупатися разом зі своїм господарем у цій розкішній ванні. Одна, друга, третя. Хлюп, хляп, хлюп. Чарлі з Меліндою знову пішли на дно.

Вони випірнули, хапаючи ротами повітря, ковзаючи в нечистотах, падаючи одне на одного і знову пірнаючи на дно. Мелінда, яку вже годі було пізнати, верещала мов недорізнана.

– Мій тато каже, що ніколи не варто довіряти тому, хто потребує трьох ельзаських вівчарок, – сказав я.

Дорогою додому ми з Тіною безперестанку реготали. Підходячи до моєї хати. Ми й далі падали зі сміху.

– Це було так класно, – тішилася Тіна.

– Ага, супер. Я зиркнув на неї. – Дякую. Нічого цього не сталося б, якби не ти. Тіна зашарілася.

– Ми це зробили вдвох, – заперечила вона.

– Я знаю, я й мав це на увазі. Сам би я цього не зробив. Вибач за ту Мелінду й усе інше.

– Ой, та що там.

Я намацав в кишені маленький браслетик і видобув його звідти.

– Це замість подяки, – пробурмотів я.

Якось дивно себе почував, немовби все переплелось – ніяковість і гордість, надія і втіха – я був якийсь сам не свій. Поклав того браслетика Тіні на долоню.

– Це мені? – здивувалася вона, дивлячись на подарунок. Торкнулася його легенько пальцем. – Який він гарний, – прошепотіла вона. – І там малесеньке сердечко, – вона поглянула на мене сяючими очима. – Воно твоє чи моє?

Я закусив губу.

– Моє, – мій голос зірвався, і я пустив півника.

... Стосовно прикрого інциденту, про який йшлося раніше... Стрілка хотіла б зазначити, що не всі собаки жіночої статі вміють це робити, але їй вдається, бо вона розумна, ось так!

(Переклад Віктора Морозова)